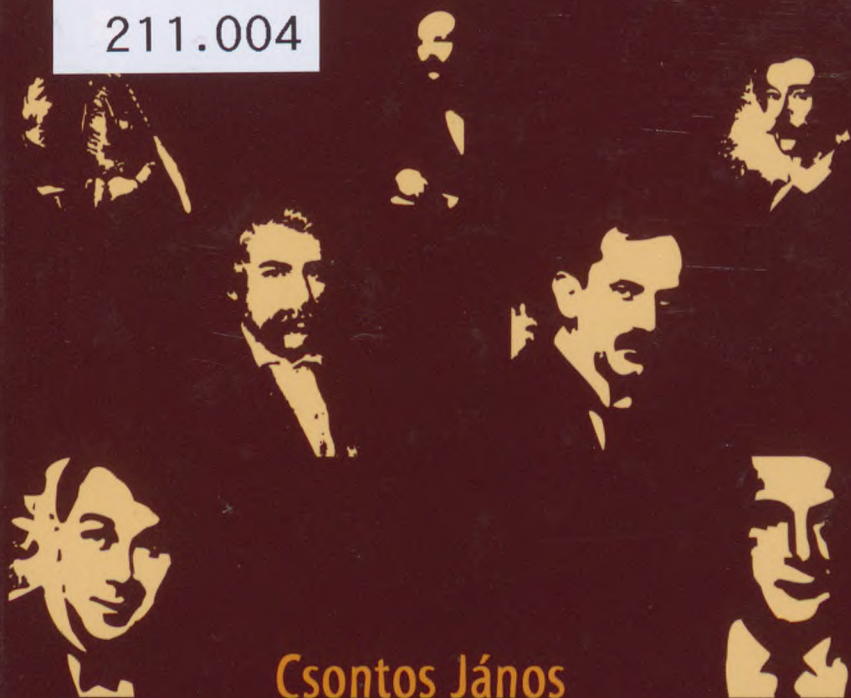

MB
211.004

Csontos János

PARA

Hódolat a magyar költészetnek

Csontos János

PARA

Hódolat a magyar költészetnek

Csontos János

PARA

Hódolat a magyar költészetnek

**MAGYAR
NAPLO**

Budapest, 2007

A könyv megjelenését támogatta

Polgárok Háza

© Csontos János 2007

© Magyar Napló 2007

Kiadja a Magyar Napló Kiadó
www.magyarnaplo.hu
1062 Budapest, Bajza u. 18.
Felelős kiadó Oláh János
Felelős szerkesztő Szentmártoni János
Tördelőszerkesztő Molnár Csenge-Hajna
A borítót Zách Eszter tervezte
Készült a Mackensen Kft.-nél
1139 Bp., Frangepán u. 12–14.

*A Magyar Napló Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyterjesztők Egyesülésének,
valamint az 1999-ben alapított Könyves Szövetségnek tagja
www.konyves-szovetseg.hu*

MB 211.004

ISBN 978 963 9603 51 6

2007

Újmagyar virágének

*Virág, tudjad, tőled el kell mennem
És teéretted kell gyászba öltözmem.*

*Virág virága, világnak világa,
Véröntözte kereszt paradicsom-fája.*

*Bútól aszik, eped én édes örömem,
Szirmom aláhullik, szégyenül szépségem.*

*Virág, elejedbe mégis el kell mennem
S éretted kelletik reménybe öltözmem.*

Próféták által

Sylvester János (1504–1552)

*Próféták által szolt hajdan néked az Isten,
Mégis amaszt, kit igért, mennyben tartja Fiát.
Buzgó lelked az árok partján nyúlva-heverve
Rendelné ide most: s hallgat az angyali kar.
Prófétálni, a Könyvnek ellentmondani késznek
Légy serkenni vitéz, új tant így magyarázz.
Héberül, ógörögül, latinul nem értik igédet:
Szólj hát ángliusul, s itt van az idvezülés.
Nyelvvizsgáján, ím, átment a globális örömhír:
Albion új Jerikó, s Babel a régi Pokol.*

Siralmas énnékem

Bornemisza Péter (1535–1584)

*Siralmas énnékem tetőled megválnom,
Áldott Magyarország: te vagy földi álmom,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

*Földjeinket bírják zsebben az germánok,
Cégeidet jenkik, francúzok, jappánok,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

*Engemet üldöznek az tőzsdék s az bankok,
Rolls-Royce-ok zúzzák az műanyag Trabantot,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

*Zálogba csaptak az jó magyar urak,
Damaszkuszba térítvén lenini utat,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

*Immár Isten véled, foszló Magyarország,
Mert nincsen magadon többé ön-urtság,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

*Ez éneket szerzém Palota várában,
Utolsó utáni szomorú órában,
Vajon mikor leszen Budán maradásom?*

Adj még hangosságot

Balassi Bálint (1554–1594)

*Adj még hangosságot, szép mozgalmasságot, mennybéli Úr,
ködbe vesző véget, izmos pumpa-szívet, mely ver vadul.*

*Jó ideje vágtat jonhomban a bánat: menekülne –
virtuális mentség, csendre való restség veszedelme.*

*Minek a sok munka kezdőponthoz jutva: nincs megváltás,
elrozsdáll az érdem, mint az érdemérem, esz a romlás.*

*Jöjjön a zaj s lárma, tagjaim átjárja dübögő hang,
mindörökké-csendnek prólógot ne leljek, se nyugalmat.*

Előhang

Zrínyi Miklós (1620–1664)

*Én az ki azelőtt ifjú elmével
Lelkemet befedtem magamszótt kelmével,
Küszködtem kánonok kegyetlenségével:
Most inkább mesterek kipróbált versével*

*Eszmét s modort éneklek, örök hatalmát
Szónak és zenének, nyelvnek nagy árját,
Ama nagy könyvtárnak kórusi hangját,
Melynek Európa nem érti bravúrját...*

Szűzek, ifjak, sírjátok

Faludi Ferenc (1707–1779)

*Szűzek, ifjak, sírjátok,
Gyehennára szálljátok,
Szivacsosodjék az agy,
Mit a Példa hűsen hagy.*

*Nincsen abban részvétel,
Ostyatestből kért étel,
Aki Néked nem örül,
Amint a kő elgördül.*

*Gyenge tested áttetsző,
Mit a szent bor általsző,
Aki azt nem kortyolja,
Hulljon alá poklokra.*

*Földek Érted epednek,
Nap és Hold elkerengnek,
Minden, ami teremtet,
Szomjúhozza a lelked.*

*Térj magadba, dicsérjed,
Enlakodba kísérjed,
Szent kegyelme kiáradt,
Midőn érted feltámadt...*

Jót s jól

Kazinczy Ferenc (1759–1831)

*Jót s jól szánts és vess – hagyományozd másra a titkot:
meglásd, lesz, ki megért, s nem vet áldozatul.*

A globális klímaváltozásokra

Batsányi János (1763–1845)

*nemzetek országok kik hókelepcében
izzadtok szikkadtok nyárban hótlan télben
sivatagosodó földteken az átok
üvegházhatásként visszahullik rátok
ti is kik füstöltök míg füstölni lesz még
bosszuló természet mattol fennkölt eszmét
jertek s hogy sorsotok előre nézzétek
kara-kum homokját mélán pergessétek*

Téli esti dal

Fazekas Mihály (1766–1828)

renyhe szíven lanyha pára
íriszen csöpp harmatok
csillagok parancsszavára
helyzetképet adjatok
szentségtörő sanda szellet
tágítja határait
bensőséges mindamellet
bár ritkítja sorjait

orrvérzésig bíborozza
giccsgyanús esthajnalát
zubbonyát becsillagozza
s diktatúrák fátyolát
foglyok étkét sárba hinti
mint verejték harmatit
kancsuka békére inti
megszámozott állatit

a cirkuszos nép csak élvez
rágja komisz kenyerét
szív a szívhez ész az észhez
nyüstölik a nyenyerét
jólétünket elbeszélő
korhatáros borzalom
téged sztárol a közernyő
csak semmi forradalom

a kázinban részeg űlve
szűrcsölgeti langy sörét
hím a nővel egyesűlne
sorozathoz van sörét
a nap élesben sugároz
pankrációt akciót
mozi-híradóban átkoz
ellenlábás frakciót

óh jőjj csendes doni este
fagyottlábú nyugalom
legyőzött a tél a beste
űszkös már az alkarom
hómezőkön sátorozva
lesz danára alkalom
öröklétbe szunnyadozva
álmodoz kis hadnagyom

A merényhez

Csokonai Vitéz Mihály (1773–1805)

*Földiekkal játszó
Urnaszavazás,
Magyarságnak látszó
Júdási bagázs!
Mit termel magából
Boldogtalan nép,
S irigy nyúltagyából
Kéjesen kitép.
Síma száddal miért csesztetsz,
Nyáladzol felém?
Gyilkos kedvet mért élesztesz
Rosszkedvünk telén?
Csak pózolj magadnak!
Szédítöm valál;
Nem hittem szavadnak:
Mégis megcsalál.*

*Kertem száz adókkal
Végig ültetéd;
Kóbor kamatokkal
Szívod erejét;
Ezer szóvirággal
Ígértél tavaszt,
S büszke pimaszsággal
Hazudtoltad azt.
Gondolatid minden reggel,*

Mint csótányhadak,
Titkos ügynöki sereggel
Szerterajzanak.
Egy híját ismerted
Mániádnak még:
Csicska legyen néped;
S megadá az ég.

Jaj de szóvirágid
Elhervadtanak;
Csapolt pénzforrásid
Elapadtanak;
Feltételes módunk
Bizonyságra vált;
Annyi hazug lózung
Lelkeinkre szállt.
Csak a törvényt hagyta volna,
Csak magát nekünk:
Utcakőért nem hajolna
Reszketeg kezünk.
Justitia, bűnkat
Elfeledtetnéd,
S nem lenne oly dúvad
A lóvátett nép.

Tódított merénylet,
Rácsos kordonok
Védelmeznek téged,
Te hibbant konok.

*Reménykedsz: a kétség
Remény gyilkosa –
Virtuális vétség
Nem évül soha.
Te vagy a merénylet,
Régesrég kisült,
Tirannoszi végnek
Nem engedhetünk.
Lágy médiatrillák!
Kényszerképzetek!
Stex! Merények! Villák!
Sutba véletek!*

Osztályrészem

Berzsenyi Dániel (1776–1836)

*Partra vergődtem. Levonom magamnak
viharos pályám konzekvenciáját.*

*Sok kompromisszum, sok megalkuvásom
Bók a halálnak...*

Huszt se

Kölcsey Ferenc (1790–1838)

*Gúzs-szövedékeidet, Magyarország, néha csodálom:
lármánk fült siketít, félnénk már egyedül.*

*Forgószél pörget; szélcsendről retteg a lélek,
nem kísértnek rég tükrös rémalakok.*

*Nincs honfi, ha a hon többé nem földanyaotthon,
régi korok s újak: esztendővetemény.*

*Messzi a múlt, a jövődhöz meg nincs okulárénk:
meddig nyúlt a jelen – egyszer majd kiderül.*

Vanitatum vanitas

Kölcsey Ferenc (1790–1838)

*Itt az írás, faggassátok,
míg a dekód ismerős,
lesz közöttük talmi, álnok,
limonádé, lila gőz,
arany fedél, koszlott ponyva,
célcsoportként kényes sznobra
vetett háló, izgató –
mind-mind hiábavaló.*

*Földünk immár teniszlabda,
körberöppent gipszmacett,
év sűrül egy hétköznapi,
főbb a látszat, mint a tett,
a történet kósza röpte
életünket szembeköpte,
padlógáz van, sose fék,
virtuális buborék.*

*Birodalmak sorszámozva,
forradalmi rokokó,
terápiák sikkje, sokkja,
rákos üdvtan, dohogó,
háborúk roppant elánnal,
felpörgetett oktánszámmal,
színes píár-diadal,
titkos véreb-viadal.*

*Minden, ami kedves emlék,
világhálós kartoték,
üres halmaz lett a nemlét,
ernyővédő kép az ég,
hősi korok sugárfénye
nem való már költeménybe,
sztornó minden adu ász,
vanitatum vanitas.*

A vekengőhöz

Vörösmarty Mihály (1800–1855)

Soká merült fel szépszered hiánya –
Harminc ezüst, mit tollad megkeres.
Ajkadon múltidős Geréb-tiráda,
Melyet a Cég pecsétje fémjelez.
Javított jövőnk csillagló porában
Induló-strófák ríme szánt beléd,
S újfent bízhatol Atyáid szavában:
Nem csalt az út, csak nem tudtuk kresztét...
Nézd ezt a trezort: mennyi milliója,
S köztünk az igaz kulcsár mily kevés!
Vacillálás az Eszme sírásója,
Mely folyton repedt kőtáblákra néz.
Mi az, mi téged boldoggá avatna?
Lincs? Sír? Ököl? Habár visszaköszön –
A Kiválasztott táncot rophat rajta,
Ha nem lesz nyerő fád nemzetközön.
Kinek cupák kell, süssön csordaökröt,
Szoborra vágyván hátra ne tekints,
Súlyt vesz, ki más közt osztja szét a löncsöt:
Szerény szegénynek nem való a kincs.
Ki szívben rőt, ki lélekben cinóber,
Ki pártos könyvét el nem égeté,
Kinek azért is november október –
Honát e honban most föllelheté.
Ne habozz, lépj hát bátyjaid nyomába,
Az egész világ – itt – a mi birtokunk:

Amennyit egy szív felszippant magába,
Vérjogot annyira formálhatunk.
Múlt és jövő? Ványadt „mene tekel”-nek
Nincsen helye ily szakértő-tanyán:
Ne vekengj, mert még a hullámok levernek –
Ki biztosat tud csak, nem szédíti talány.
Hisz van kihez fordulnod a jelenben,
Ki tudja: mit érezz, gondolj és szeress –
Maradj a Céggel kontaktusközelben,
S tán szebb, de csalfább gazdát ne keress.
Az írhatót ne add el dollárpénzen,
Melyet kezedből úgyis kiszedünk –
Vélt üdvöd nincse zárlat ára léssen,
Privát ábrándot nem szívélhetünk.
Fogd, ó fogd vissza végbeled sirámát,
Ne légyen dögre lecsapó madár,
Mert visszajő, mi lecsúszék torkán át –
Egész borospince marassza bár.
Maradj köztünk kipróbált szerveiddel,
Nyelvtársad ajkán szürcsöld a nedűt:
Ha rabja lettél, kulcsait ne vedd el –
Öklendj helyette rászabott betűt...

(1994 pünkösdi vasárnapján)

Epilógus

Arany János (1817–1882)

*Az életet majd megjárom,
Nyakamban a nikkal járom,
Magam vettem:
Szántok-vetek rendületlen.*

*Látok sok kevély limuzint,
Szállítanak tantit, kuzint,
Telik bőven:
Adóforint a szütyőben.*

*Nem törődnék fess utassal;
Sok baromfi teli kassal:
Kodácsolnak,
Mintha volna fényes holnap.*

*Sem császárral, sem csiszárral
Nem próbálkoztam a sármal,
Nem tököltem:
Gyürkőztem és betöröltem.*

*Habár az útfélen itt-ott
Vadvirágot én, a bigott
Le nem szedtem:
Továbbhajtottam meredten.*

*Az életet, lám, megjárom,
Még mindig a rajtot várom:
Lőporfüstöt:
Lőne ki a kénes ördög.*

*Címmel nem kompromittáltak,
Éltem, mint egy szabad állat,
S ha kiváltam:
Nem feledtem suta vágyam.*

*Akik nagyképűnek vélnek,
Előítélettel élnek:
Mi az ének,
Ha nem zenghet irigyének?*

*Bár a kétely furcsa holmi,
Nem enged mélyre hatolni:
Pályám bére
Mindig elfogy elsejére.*

*Milyen fennkölt kín a munka!
Ordít, ha az ember unta:
Rí a penzum;
Romokban az epicentrum.*

*Az étellel jegyben jártam,
Hűségére hittel vártam,
Mégis megcsalt:
Nem kántált, csak ásatag dalt.*

*Egy kis független nyugalmat,
Hová Isten elhatolhat,
Kérvényeztem:
Nem volt partner mégsem ebben.*

*Plazmatévét, sört és csipszet,
Ne fájjanak úgy az ikszek:
Szalutáljak
Ha becsönget, a kaszásnak.*

*Fájdalommentes vénséget,
Elég, ha a lélek éget...
Örök kincset
Ne kínálj a szenilisnek.*

*Most, hogy élni azért könnyebb,
Cimborája a gyönyörnek,
Mit csináljak:
Bár a módi ezt diktálná,
Mért riszáljak a halálnak?*

Február végén

Petőfi Sándor (1823–1849)

*Már nyílnak a szűmben a férfisírámok
Bár bömböl a lányom a bölcsi előtt
Úgy vágyom a tájat amit 'ki se látott
Mélán vakarám el a lelken a bőrt
Még itt tunikámban a lángsugarú slag
És ágyba se már (s még) nem vizelek
De őszül a fanszór s romlik az állag
A pánik aszalja a péniszemet*

*Elhullik a mag tovalendül az élet
Jöjj hitvesem ülj az ölembe ide
Ki most gyönyöröd kezeimbe tevéd le
Holnap kerekedsz más kéz fölibe
Ó mondd ha előbb megyek el totememre
Kuncogva borítasz-e szemfödelet
S ébredsz-e vajon nemi gerjedelemre
Hogy elhagyod érte az én levemet*

*Ha majd elenyészik az egykori mámor
S a gennyes idő szanaszerte rohaszt
Vajh mért kibiceljek a lenti világból
Hisz talmi vigasz csak a lenti malaszt
Letörlöd utánam a szíved a széked
S az albumok őrzik csak nevemet
De megvan-e írva a végem a véged
Volt-nincs szerelem kegyelem kegyelet*

Hús év múlva

Vajda János (1827–1897)

*Mint a skót whiskymben a jég,
Minek a szobahő megárt,
Olvad szívem, lassúdan ég
Izzítva szenvedély-bazárt.*

*Versenykacérság ünnepén
Lehetnék elnök, zsűritag,
Kezemben sugár-diadém,
Miriád mosoly, olvatag.*

*S tündér-ifjúság múlt-taván
Csónakodban lapátolok –
Fölmerülhet, hogy netalán
Hattyú-képed is én vagyok.*

*Szívem olvad, szíved kigyúl,
Szív a szívnek ellen-elem,
Whiskyben, évben skót a cool,
Már hús is van, hogy ízlelem...*

Írni, írni, írni

Ady Endre (1877–1919)

*Látni, hogy ott lent fut az óra,
rámeredni a monitorra.*

*Nem firtatni, hogy mi a véged,
hogy is lesz az az örökélet.*

*Menüsorokba bújni csendben,
megfeszülni egy kód-keresztben.*

*Ülni csővázaz szattyánszéken,
gerincbántalmas példaképpen.*

*Vad vírusokkal harcra kelni,
mint ki gyermekét tűzből menti.*

*Hallgatni cédék surrogását,
messzi hangok barázda-mását.*

*Lépni új fájlba, új mezőkre,
mint ki zöld fűvön élni dőre.*

*Szörfölve titkos honlapokra
csábít a kozmosz csilla csokra.*

*Átsuhanni sekélyes éjen,
elkókadni a hajnalfényben.*

*Feledni múltat, eljövőket,
mit a véletlen föl-le görget.*

*Járt utat járva, körbe-körbe,
beköltözni áramkörökbe.*

*Könnytelen szemmel sírva sírni,
s csak írni, írni, írni, írni.*

Testamentum

Juhász Gyula (1883–1937)

*Nektek hagyom, ha innen elmegyek,
Szeretteim, e néhány dúlt jelet.*

*Míg emlékeztek rám, még él a hír,
De tovább ment a szenttelen papír.*

*Nem én voltam a tárgy, csak az alany,
Most nyugszom csendesülve, daltalan.*

*Én tébláboltam, mint egy idegen,
S csak nótáztattam vérző vizeken.*

*Még nótám sem volt mindig az enyém,
De cirógatott túlvilági fény.*

*És környékeztek gomolygó ködök,
És Isten volt a túllfüggöny mögött.*

*A látomás tűnt, megmaradt a dal:
A vén világban örök-fiatal.*

Zsoltár felnőtthangra

Babits Mihály (1883–1941)

*Az Úristen büntet engem,
Hozzá vagyok engedetlen.*

*Ő a Tökély, Ő a Norma,
kétely Hozzá hogy hatolna?*

*Ő nem az a festett Isten
kupolabolt-íveinken.*

*Ég ha dörren, mennyi ha csattan,
félelmemben elhagyattam.*

*Az Úristen örök és új,
roppant intő mutatóujj.*

*Tébláboltunk itt Mögötte,
s vétkeinket föl se vette.*

*Verseny-harcunk grund-csatáit
nem ereszti trónusáig.*

*Az Úristen büntet engem,
mert az Ő hiányát tengem.*

*Az Ő értelmét, a Rózsát,
kalodádat, halandóság.*

Néha Nála kilincselnék,
hívatlanul hívott vendég.

Néha messze elkerülném,
rejtegetném érdes elmém.

Számára nem az a kedves,
csókkal érni pap-kezekhez.

Az Úristen biztat engem,
fürdőzzem gyarló hitemben.

Úgyse tudnék más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett.

Két part között, málló hídon
kételyemmel Őt állítom.

Felszín alatt izzó tőzeg,
befogadtam albérlőmnek.

Angyalai védve védjék
feldúlt házamban a Békét.

Jónás második imája

Babits Mihály (1883–1941)

Hozzám a hűség szótalán jön el
duzzadt patakon felkent túra-jel
horhosok hídján surranó menyét
cserkész-őrzi hallgatag szívét
mint a hódvárak alaprajzait
rekonstruáló gének titkait.
Óh bár hagyna békén a Gazda már
málló mederben nincs sodorhatár
költeményem a tengerbe zuhan
ritmusa ríme nem teremtve van
nem árukészlet raktárpolicokon
mit a Nagy Leltár lajstromokba von
jónási restséget nem fedhet el
hogy a nagy Hal nincs távol sem közel
hasztalan szállnék kín bugyraiba
gyomorsav-felhőn nem segít ima
három örökkévalóságnyi kort
át- és túlélni s mindent ami volt
mielőtt egy plankton-hizlalta Cet
legjobb hitemben hazudtolna meg
s a csendet olyanmód korongoznám újra
hogy nem intene be karmesteri ujjá
s ejtőznénk némán mint intim barátok
hajnalig szítván a hunyó zsarátot
akármit szól az ég és Ninive
hogy fölösen ne fecsegjek sose.

Rontott, együgyű dal

Kosztolányi Dezső (1885–1936)

*Van már jelenem, korom is van,
szívem menetel csodaszépen.
Művem minek is szaporítsam?
Habzik a Tejút a nagy égen.
Van tervem a kút fenekére,
csak még a mulás ne igézzen;
nem húz a halál huga félre:
járjak bakacsin köpenyében.
Van csöpp seregem, csupa testőr:
ellen nyíla meg ne találjon,
nem röppenek el soha ettől,
itt tart a fiam meg a lányom.
Nem bánt sem a fény, sem a hályog
nem von paravánt a szememre:
kívül vagyok és belelátok,
kímél hatalom veszedelme.
Van gépkocsim is, csuda járgány,
lassan kopik az uzsorája,
nem vonz sem a bronz, sem a márvány,
szikkaszt a szonett Szaharája.
Túsza vagyok a szerelemnek,
még ha kicsinyég fel is őrl,
prédája a bűsz elemeknek,
lángot csiholok a nagy Óból.
Minden soromat megidézhedd:
vállal-e hitet, haza sorsát –*

nem ment föl az ész, sem az érdek:
szolgád vagyok én, Magyarország.
Csak néha a langy januárok
vonják a bilincset a szívre:
ásít valahol az az árok,
sápad a mesék arany-íve...
Nincsen menedék, vigaszág sincs,
angyalnevetés, koszorús ág,
nincsen kerítés, ahol átints –
nem ment meg a bűn, sem a jóság.
Nem volt soha kincs, csak a térkép,
főnix porig ég, s hamujában
izzik az örök csereérték:
állunk az idő kapujában.

Előszó

Karinthy Frigyes (1887–1938)

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*Próbáltam közös nyelvet, mit nem un
S megért a szétszórt tisztelt publikum.*

*Titok nem volt, de talány épp elég:
Kutattam Isten elfeledt nevét.*

*S Atyám, akiben mindig bízva bíztam,
Nem mondta el: a víz mögött is víz van,*

*S az iránytű, az égbolt és a térkép,
Mit ő adott az élethosszig-útra,
Csak eltájolt az óceánon végképp.*

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*Mert félig tudják ők is, azt hiszem,
Ha szétnéznek a korbácsolt vizen.*

*Az egyik hitte, hogy próféta vagyok,
Hirdetni kezdte – s immáron halott.*

*A másik leste fénylő köldökét,
Míg körülfonta végtelen sötét.*

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*A harmadikban válaszként a sokkra
Mégfogant a kőbe vésett dogma.*

*Gyermekkoromban én sem láttam őt,
Csak napfény játszott az oltár előtt.*

*De megmutatta ezer kis jelét,
Minek hűján a lelkem hullna szét,*

*És hiányával tüntetne a lét is,
És nem pótolná semmi talmi fétis.*

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*Hogy nem könnyű a kétely emberének,
Ki lány anyagba ágyazódva élhet,*

*Mert szép a hit és rettentők a mennyek,
De nincs, hová a tranzitból kimenjek,*

*Mert nincs a már és szintúgy nincs a még,
A kezdetekben nincsen ott a vég.*

*Én nem vagyok, kinek ti hittetek,
Se szív, se agy, se meztelen ideg.*

*Nem voltam más, se rosszabb, sem különb,
Mint milliárdnyit hintáztat a Föld,*

*Mindenkinek adósa, jótevője,
A goblen, mit az Úr majd összeszőne,*

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*Elmondom én, elmondanám,
De halott nyelven szól danám.*

*Elmondanám, hogy lesz-e úticél,
S hogy izzik-e, akár a kék acél.*

*Engedjete a tákolt dobogóra:
Hadd lássam, ha végre üt az óra.*

*A szószékhez, jaj, nékem nincs jogom,
És dúlt szívemben nincsen irgalom.*

*Hát töltsétek meg, ha van tartalék,
S majd kamatostul lerója az ég.*

*Én ott leszek, mint voltam, köztetek,
A bizonyosságért ekként küzdve meg.*

*Még nem tudom, de épp úgy hallgatok,
Mint növe borostát tűr a halott.*

*Még nem tudom, hogy mint éreztetem,
Hogy kitértam az Úrnak holt szívem.*

*S az örömhírnek hónapos apartmant
Adok ki a hátsó szárnyon,
S hozzá lepedőt, mosdószappant.*

*Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit meghirdetek mindenkinek.*

A legújabb kor falára

Áprily Lajos (1887–1967)

*Itt éltem én is. Virslin és sörön.
Itt lelkesedtem, itt zavartak össze.
Bambán keringtem kényszerű körön,
naiv hitem a rendszer lefölezte.*

*De néha túl a porció-időn
szabad terekre csábított az álom.
Reggel dohánnyal büntettem tüdőm,
hátha a füstben többé nem találom.*

*Nappal felkínált szűkös mértanok
formáiban dajkált a bizonyosság.
Nem érdekeltek régmúlt századok,
s az sem: holnapra lesz-e szidni ország.*

*Nem tűnődtem, vajh lesz-e majd utód,
s mit gondol rólam, ki már nem vagyok.
Mért vontatnám, mint rossz utánfutót?
Még éltem, és már az voltam: halott.*

Mennyből az angyal

Márai Sándor (1900–1989)

*Mennyből az angyal, mennyi dalnak
Hőse-hősnője, üszkös fagynak
Múzsája, hordva béke-rangot,
Némíts el minden tank-harangot.
Kit érdekel az angyalhajgyár,
Aranydió, szeretet-szertár,
Úgysem értenek – nincsen értés,
Közös nyelvre nincs ív-igénylet,
Tömeg-magányok éjszakája:
Angyal, húzz inkább a csudába.*

Majd

Szabó Lőrinc (1900–1957)

*Majd téged is elhagy a hűtlen ihlet,
majd megcsalnak a ledér mondatok,
majd éjfél után sírós, vontatott
hangok sorolják évült bűneinket.*

*A mulasztások mellnyomasztó terhe
mint átok ül a tékozolt időn,
már nem vagy úr a megmaradt erőn,
s nem ellenőr a földre húzó elme.*

*Hogy megszülettél, volt csekély esély,
hogy ne a mennyek ellenére élj –
a szél befűtta lábaid nyomát.*

*Mi rád lesett, az majd utol is ér,
miért loholj – egészen semmiér',
ha néma szívben lüktethetsz tovább?*

Álarc nélkül

Illyés Gyula (1902–1983)

*Fedezék s takarás nélkül szótalan
Álarc híján köztünk a semmi leng
Gomolygok a fényben hontalan
S elhallgatom a benső végtelent
Bennem a jajnak néma bokra van
Halálom immár semmit nem jelent*

(1987)

Egy mondat a hazugságról

Illyés Gyula (1902–1983)

*Hol hazugság van,
ott hazugság van,
nemcsak elit körökben,
nemcsak a közlönyökben,*

*a hajbókoló médiában,
nemcsak a vér szagában
galoppozó rendőrpataokban,
ott hazugság van*

*nemcsak vigéc-serényen
elhadart szóvivésben,
széjjelkenésben,
póráz-kitüntetésben,*

*nemcsak a bíró bűvös
szavában: egy se bűnös! –
ott hazugság van
nemcsak a zabolátlan*

*szabadság-zsолоzsmában,
globális nyomulásban,
ahogy szédítnek előtt
virtuál-kéjnők,*

nemcsak a nyíltan
elkent adatban,
kilencven
évig titkos hírekben,

a szem elé nyomult ujj
ívében, merre mozdulj,
hol hazugság van,
ott hazugság van

nemcsak a profi szinten
felrakott álca-sminkben
s a púder mögött csalárdan
futó megannyi ráncban,

a káosz
humuszán sarjadt pátosz
rokokójában,
szűkülő szemhatárban,

az van az éjben halkan
duruzsló stúdiózajban,
szűrt jelben,
ami a szívre lebben,

abban, ahogy az éter,
e roppant űr-katéter
köldökzinórján lógva
fogva tart rejtett kódja,

agykufár világháló
résein szertemálló
élted negédes álom,
mi a múlásba átnyom,

mert hazugság van
nemcsak vezérblogokban,
kiszivárogtatásban,
fizetett kommentárban,

nevetőizomban,
kabaré-ágyúszóban,
a vagyban és az ésben,
újrategyezésben,

ott a múltban s a mostban,
átmentett előjogban,
piros helikopterben,
koffernyi kádkövekben,

az van a pofátlan
közpénz-brosúrákban,
csiszolt statisztikában,
káromkodásban,

mert hazugság ott van
jelenvalóan
mindenekben,
ahol félrenéz az Isten,

*mert hazugság van
a híradó-szignálban,
a hűvös vágóképben,
a pusztá köszönésben,*

*ahogy túlkoros gyermek
dadog a CNN-nek,
angolja korrekt pidzsin,
lehetnének Fidzsin,*

*nemcsak elvtársi drótban,
frakció-padsorokban
fegyelmi voksolásban,
meddő fantomvitákban,*

*az ott van
a júdáscsókban,
ahogy így szól a társad:
mást ne is lássak,*

*az utcán oly unottan
spriccelő vízágyúknban,
az eladósodásban,
privatizációban,*

*ahogy egyszercsak
körötte a lég megfagy,
mert ott van
az üdvtanokban,*

*nemcsak az áltatásban,
ott van a hitvallásban,
a habzó szómámban,
csendjeidben is ott van,*

*mert vágyaidban
sem vagy magadban,
ott van a reklámszpotban,
perekben és porokban,*

*mert esendőnek látod,
amit már meggyalázott,
tőle fogantál,
ő lesz a végső ágytál,*

*Brüsszelben, Budapesten,
lélekben és a testben,
óriásplakát-mázban,
lefejtelt kamerában,*

*mintha nyitva az ország,
s akik kifosztják,
sokallják az árat,
lelkesebb tapsra várnak,*

*midőn magadba zárulsz,
hasztalan, hogyha ráunsz,
sorsod kiszabták:
volt-nincs igazság,*

*mire megjössz, minden más,
még haláloed is sommás,
referendummal sem megy:
kivet a nemzet,*

*az éltető medence
egyetlen nagy kelepce,
mert hazugság szól
igenből, tagadásból,*

*limuzin hátuljából,
lekapcsolt gázórából,
intim kongresszusokból,
eljátszott sokkból,*

*szemeid fennakadnak,
kilövi gumi-csillag,
anonim zsoldos,
panaszra menj a Holdhoz,*

*mi düböröghet, hallod?,
kísértetmozdony kattog,
sínjét bátran leküzdtek
s most roppant büszkék,*

*cikáz az elme, az van
minden szokatlan
kommunikációban,
zsákmány-adóban,*

kanonizációban,
kicsinált kultúrában,
süppedő fotelekben
elcsalt közbeszerzésben,

a feketén-fehéren
nyomott síri levélben,
az néz rád
tévéd szemén át,

s mert minden gondban ott van,
ott kétes holnapodban,
bevallásodban,
nagy csoportos fiadban,

bor helyett lőre,
menekülnél előle,
akként európázik,
agyard sós lében ázik,

elér, hiába mennél,
nincsen jobb hajcsár ennél,
forintod vízjelébe
véred építené be,

beléd szervesül, átmos,
elátkoz,
lelepleznéd, de leple
üres levegőt fed le,

*néznéd, de azt se érted,
amit ő megidézett,
bár volna elég ok
kerülni szakadékot,*

*amikor megismerted,
hagytad, játssza a szentet,
így aztán ő ural már,
monopoljogú kalmár,*

*milyen is volt – s de rég volt –
a derűs égbolt,
ünneplőt öltött lélek:
odaégtek,*

*képzeteit e banda
mind rád erőszakolja,
ha nézed, egyre hízik,
csak közönyödben bízik,*

*hol hazugság van:
ne higgy többé arányban,
szépség és jog kifárad,
magad is hazugság vagy,*

*nincsen becsed, se tisztod,
többé neked se hisznek,
kígyónyelv undok enyve
ragaszt a mennyre,*

örvénylő szennye árad
elcsalt históriának,
szorongunk szűkös mában,
elfeledett imában,

mert ahol hazugság van,
a szív is hazátlan,
e vers is, az ilyen mantra,
nem hajaz dalra,

mert ott vár
e sátáni oltár,
övé e földi zsoltár:
az sem igaz, hogy voltál.

(2006. szeptember – december)

Variánsok

József Attila (1905–1937)

*Ahol a szabadság a trend,
nem emlegetnek végtelent.*

*Ahol a szabadság bont rendet,
búcsút inthetsz a végtelennek.*

*Ahol rendi a szabadság,
végtelenített a gazság.*

*Ahol a rendes nem szabad,
szabados végtelenbe csap.*

(1994)

Születésnapomra

József Attila (1905–1937)

*Harminckét éves lettem én –
utánérzés e bök-regény:*

*kronosz-
toposz;*

*tükörkép, melyet megterem
hivalgó csimpánz-jellemem:*

*tömör
csömör.*

*Harminckét évem elvonult,
fejembe tűz és mész tolult:*

*szezám-
kazán;*

*hogy is lehetnék oktató,
csócsálható és laktató*

*gazdag
asztag!*

*Idomított bár Debrecen –
kemény kálvini ketrecem'*

*szerte-
verte*

*hajdan jobb idők rozsdá-marka;
s hamisgyöngyét én, balga szarka,
elemelem.*

(1994)

Nagycsütörtök

Dsida Jenő (1907–1938)

*Nincsen már vasút sem. A késéseknek
többé értelmet nem tulajdoníthatsz,
mindegy, hány órát üldögélsz Kocsárdon
fullsötétben, örök nagycsütörtökön.
Tested anyag s a lelked is anyag,
minden világos, nincsen titkos út,
a Föld halott csillag, fénye antifény,
mindent elnyel a sors neonfehér odva,
idegpályán kering pár kóbor elektron,
s nem izgatja hatás vagy ellenhatás.
Az ablakon túl mozdonyok rozsdállnak,
a talpfákat ellopták, gijjotin-szemafór
többé nem fenyeget. Túl a félelmeken
szívem pihés állat buta pihegése.
Körültekinthetsz: társalogni kész
felebarátok kapaszkodnak beléd,
de túl sok a fény, s túl sok a többi lény:
Péter nyomul, János nyomul, Jakab
nyomul, Máté nyomul és mind nyomulnak...
Kiszárad a szád, s félő: bármit tennél,
lecsukódnak gyűrt szemhéjaid.*

Tetovált óda

Radnóti Miklós (1909–1944)

*Mióta küszködök, hogy vázoljam neked
demokráciánk nyitott rendszerét:
pár pontban csak, így tán megértheted,
de elbonyolít a frontszabdalta lét,
bár néha minden oly nyilvánvaló,
mint talált házban meztelencsiga.
A műholdakról relé és roló
rendszabályoz, szent virtuália.
S még mindig nem tudom elmondani neked,
mit is jelent az nékem, hogy ha dolgozom,
s óvó tekintetük érzem agyam felett.
Alkotmány mit sem ér. Dobolni nincs dobom.
De holnap az egészet újrakezdem,
mert annyit érek én, amennyit a szó
gépemben, s mert nem addig izgat engem,
míg nem lennék prímán premizált lotyó.
Fáradt vagy, hosszú volt tizenhat év –
mit mondjak még? A fájlok összeérnek,
összesíttetik szemszín és a név,
diadalt ül a titkos államérdek,
s mint színarany poloska mobilodban,
magától csendül gépmelódia.
Ez van, így élünk. Egy ütemre dobban
szívünk, s együtt kell megszakadnia.
Az álom duruzsló zenéje meg-megérint,
de félig ébren sem csitul a kontroll,*

*egy szúrós szempár a központból felém int,
ma sem tanult kisdéd rebelliómból,
majd blokkol. Véget ért e fontos műszak.
Szemed sorsomra téved – rendszerhiba,
oly zsenge még e demokrácia.
S idáig hallom én a fürge tűket,
mint tetoválja a gyanút agyadba
csiganyom, fűszag.*

Valse triste

Weöres Sándor (1913–1989)

Izzadt és öreg a glóbusz.
Illata ánizs és mósusz.
Pusztul a dzsungel, a tajga.
Nem vágyunk pentaton dalra.

Rian a sarki jéghegy,
elindul egy és még egy,
bődül a kihalt dínó,
vágat a bős El Nínó.
Elhull a nyár, az ősz is,
szárad a tölgy, a kőris,
hagyja, hogy sugár verje,
lobbanékony a cserje.

Az ember unottan ásít:
egyik Föld, akár a másik.
Mindegy, hogy tojás vagy labda.
Ennyi volt: itt hagyjuk abba.

Lelkünkön bíbor bélyeg:
díjmentesített élet.
Hívnak a lányok, az álmok,
férfi vagy, meredek várfok.
Mindegy, hogy ősz van vagy nyár van,
szikkadsz a trópusi tájban,
kutatod a titkos kódot,
oltod az izzó bozótot.

*Orrodig ér a múlt üszke.
Ne légy a létedre büszke.
Veszélyes lakhely a fókusz.
Izzadt és öreg a glóbusz.*

Új évezred után

Jékely Zoltán (1913–1989)

Mi kétezerben itt éltünk, szegénykém,
az új évezred itt feledett minket;
a felszínen, mint olvadozó jégkrém
hűlt ragacsában, pácoltuk hitünket.
Eladjuk majd e földet, hol születünk,
mint gyárat, vagy falról vászonképet.
A szél sodorja szerteporladt lelkünk,
mi mások üdvéért hamuvá égett.
A sztrádákön más trélerek gurulnak
és más mosollyal bővölnek a lányok.
Ballasztjai egy ákom-bákom múltnak:
mítőlünk szörnyednek újmódi álmok.
Más csillagképek rajzanak az égen
és új szellemek kísértnek a házban,
s akár az inkák, elcsitulunk szépen –
nem sajkunk többé kettőezer-százban.

Égi vadak, erdei madarak

Csanádi Imre (1920–1991)

Múlttam immár negyvenegy éves,
hetvenegy maholnap.
Fentről a csúcsról elérhetetlen
eszmények csaholnak.

Annyi dolgom még: tenger sziporkám,
őket szikráztassam.
Bólintok báván: tévúton járok,
toccsanó latyakban.

Tévúton járok? Toccsanó latyakban?
Kalucsnira tellett
ama honorból, hajdanta mellyel
a T. Szerk. hízelgett.

Nem góg, nem kánon, nem is vágy vont engem,
s ha vágy, nem akármí,
de hogy verslábon tudjak a zajló
prózában megállni.

Elönt? Megállok? Műgondom többé
már nem tisztít szennyet –
bírom tüdővel: ellenére volnék
ortodox eretnek.

Szólhassak tisztán, meg ne tagadjon
fiam és a lányom,
s melyből vétettem, ne legyek csorbaság
a metszett arányon.

Égi vadak, erdei madarak –
eleim reátok
hagytak mindent: zendülő zenét,
hamuban zsarátot.

Égi vadak, erdei madarak –
rímből és jambusból
táplálkozzatok, ha lesz utánunk
bágyadt poszt-atomkor.

Égi vadak, erdei madarak –
csöndek, múltó dolgok
ti magatok vagytok: így ha búgtok,
befelé sikongtok.

Égi vadak, erdei madarak –
ne szóljatok mégsem,
ha szólít sorsom, elnémulásom:
győző a próza... Ámen.

(Eszternek és Jenőnek, kortársaimnak,
2003. advent utóján)

Négysoros

Pilinszky János (1921–1981)

*Alvóváros az éber utak mentén.
Médiaszószban úszó kép-jelek.
Égve hagytad a fejedben a lámpát.
Ma fejtik béredet.*

Mesterségemhez

Nemes Nagy Ágnes (1922–1991)

*Mesterségem, te átkozott,
kiből s kiért kell túl-
nani-élnem.
Ráció s révület között,
vallatólámpák fénykörében,*

*Isten-elhagyta művi táj
pévécé-padlóján csoszogva,
roppant csontok gúláiból
hajt ki az írás tüskebokra,*

*véresre karcolt levegőben
béke-vajúdta ütközet
idomított galambja száll
Muhik és Mohácsok felett,*

*hol minden porlik, mert mulandó,
hol minden tákolt és hazug,
hol nem jut vér immár a szívnek,
hol szavunk romlása akut,*

*a szó, amely az égi szózat
földi visszfénye lett csupán,
szaltómortále-íven kapkod
rég elszállt lajtorják után,*

*ráció s révület között
előre fontolt érv-küretben,
mesterségem, mégis: te VAGY,
érvényes és elérhetetlen,*

*nincsen idő, s nincs óra sem,
Isten nem ismer szűnyog-önkényt –
vallatólámpák fénykörét
így közelítem mégis, önként.*

Delfinológia

Kormos István (1923–1977)

piros delfinológia vonszol gyászmagyar tengeren
övék a part övék a jog s még enyém roskatag szívem
elmismásolt kontúrokon vaktérkép hazáig az út
lelket világító torony morzéja kódoltan hazug
befogad ami kitaszít s küszöbre tesz ki befogad
sugároz bábeli adó szirént játszik szirénahang
tudatlanságba nem hagyod magadat visszarántani
belakják éjszakáidat hessentett korok árnyai
nyelved nem-lehet-mondatát visszatűrnék mert
mondhatatlan
csak az lesz mi engedve van rothadj a szalmán
egymagadban
jövők bíborban született felsírt s azóta csak fizet
fojtogatják hogy él-e még piroshasú vérdelfinek
süketít harci csaholás névsort olvas gyep mestere
lenn örvény fenn kemény a menny Sátán noli me tangere
fagyott mesék bénult dalok hallgatag Fehérlófia
elmerül ím Atlantiszom megrágalmazott Hunnia

Adjon az Isten

Nagy László (1925–1978)

*Adjon az Isten
nyugalmat,
tűnő tusákban
ne haljak,
üres szívemmel
ne kongjak,
árva csodákba
botoljak,
lámpámba szellem
repüljön,
ágyamra ártás
ne üljön,
kérdésre választ
vajúdjak,
ne álljak hamis
tanúnak,
adjon az Isten
szavakat,
karácsonyokra
havakat,
túlélni könnyű
nyarakat,
s hitet is adjon,
ha marad.*

Ének hazámról

Juhász Ferenc (1928)

*Langymeleg nyáluk nemhiába csorgott
azoknak, akik kincseid orozták,
kiknek kezébe adtad zsenge melled,
te ledér Magyarország.*

*Új lázban égő gebinesek
hasznodat naponta lenyúlták,
s te részesedtél a harminc dénárból,
te balek Magyarország.*

*Idegen érdekek kussoltak csendben,
hogy elfolyt a szabadság,
görnyedtél bűzhödt jelképek alatt,
te szolga-Magyarország.*

*Szabad adóznod szájtól vont falattal,
dicsérni bátor aranyhordát –
a lúzereket villany-karámba
gyűjtötted, Magyarország.*

*Jött a bakelit-remények földjére
bukó nap (hogy majdnem odaporkált)
nyugatról, miként az ónoseső-felhők,
te plein-air Magyarország!*

*Álmunk nehéz lett, mint a vastüdő,
megérdemli a sorsát,
köztársaság, te leépülő,
infantilis Magyarország.*

*Hazám, aludj, miként a csillagok,
mikor tüzes szemüket lehunyják:
álmodj prózát, csak ne költészetet,
te csipás Magyarország!*

Valaki jár a fák helyén

Kányádi Sándor (1929)

*valaki jár a fák helyén
avat s lever pár csillagot
pislákol lámpa és remény
otthagy napot csapot papot*

*nem félek immár nem bízom
nincsen terror és nincs malaszt
felszínen tart a víziszony
mondjuk gondviselésnek azt*

*valaki jár a fák helyén
vajon a tarvágás egét
pettyezi még tejúti fény
élesztve lelkem hunyt tüzét*

*vagy engem is száműz a nagy
sötét lyukba a fennvaló
csillagközi az úri fagy
mindentudó mindenható*

*valaki jár a fák helyén
azt mondják az erdész maga
ijedt szívében nincs remény
aláhanyatlik csillaga*

Tárlat

Csoóri Sándor (1930)

(1)

Áldassál, Föld, hazátlan messzeség,
vértanú-ország, végsőkéig magyar.
Szeplős anyaföld, Föld szélhámosa,
gazdátlan ország, fakult sokaság.
Szikár rakpartok, doni tulipánok,
romló ország koronás roncsaléka.
Gyöngéd vértanúk, téglaszeplős város,
megunt körutak kényszerképzete.
Földút emléke, város szökevénye,
hideg parancsuralmi rendszerek.
Agyonénekelt himnusz, szemérmes
diktatúrák, csizmasarkak jövője.

(2)

Tankágyúcsövek dériütöten,
lófogú halál, illatos romok.
Korán elföldelt szeretők,
halál görbülő kése, rangos
senkik, egy porszem rokona,
a halál ivócimborája.

(3)

Valami céltalan, mámoros bűn,
gyönyörű undor, rühes rózsakertek.
Nagyzoló liliom, epilepsziás
tündér, golyóálló ölelés.
Égre fölcsapódó női sál,
szemérmük szép rejtékhelye.
Nőnemű, tűznemű, szélnemű:
a mindenség öröme.
Rózsát lávázó püünkösd,
áttüzesedett angyalszeplők.
Hosszú hajú, meleg esők,
kínzó idegháborúk.

(4)

Epesárga rózsák, vak növények,
madár- és felhő-forgalom.
Mohába fulladt köhögés,
a körték zöld köldöke.
Ráncos messzeség, ismerős szél,
csúszómászó éjszaka.
A vihar zsákutcája,
átvilágított jegenyék.

(5)

*Iramló beszéd, kocsmá-operett,
a felhők Beethoven-haja.
Fésűmuzsikán fölajduló Bartók,
romlás jóslatai, mosoly embriója.*

(6)

*Álarcos Isten, törvényes ég,
orgyilkos remény, meddő krétapor.
Tolongó arcok, árva Isten,
villanyom fényével átszűrt némajáték.*

(7)

*Reklámként fölgyulladó planéták,
múzeumokba behurcolt századok.*

Miért

Szilágyi Domokos (1938–1976)

*Magadnak, aki megmérettél,
s hely voltál, mért lóditasz?
Mit ér a mázsányi üresség,
ha a hatalomnak falaz?*

Arccal a földnek

Bella István (1940–2006)

*Arccal a földnek, földimádó
számháborúzó partizán,
meszesgödör alját kaparva,
vágyom szebb kínhalál után,*

*csontajaimon paták tipornak,
toporzékol a rettegés,
egyszer talán újratemetnek
s szobrom is lesz – ez nem kevés,*

*megmondta Hermes Trismegisztosz:
ami lenn van, az van felül,
gyökér a lomb, s lomb a gyökérzet,
Hádesz hona felülkerül,*

*roskad az égbolt, lesz a sorsa
illegalitás, végtelen,
porciózzák üres koporsók,
verdiktet mond az értelem,*

*s ott lenn, ahol meszesgödörben
ébred s nyugszik a hullá nap,
szervezkedik a hóhér elvtárs
vakondokként a föld alatt.*

Elmúlt a jövőnk

Nagy Gáspár (1949–2007)

*Elmúlt a jövőnk
egy sírkertbe megyek
végig ösvények nyílnak
osztott parcellák felett*

*(ezeken szállni
lett volna jó
vagy feltérképezni
akár egy léghajó)*

*már nyüszít az idő
nézi az Egyirányt
ezen s így vérzik el
ki megy toronyiránt*

*a tank hol leparkolt
most kordonját védi
és júdásfa hajtott –
ha N. G. ezt megéri*

*nincs nemzet igenzet
se konzerujövendő
csak kartoték-jelzet
hogyan teljen a bendő*

Tartalom

<i>Újmagyar virágének</i>	5
<i>Próféták által</i> – Sylvester János (1504–1552)	6
<i>Siralmas énnékem</i> – Bornemisza Péter (1535–1584)	7
<i>Adj még hangosságot</i> – Balassi Bálint (1554–1594)	8
<i>Előhang</i> – Zrínyi Miklós (1620–1664)	9
<i>Szűzek, ifjak, sírjak</i> – Faludi Ferenc (1707–1779)	10
<i>Jót s jól</i> – Kazinczy Ferenc (1759–1831)	11
<i>A globális klímaváltozásokra</i> – Batsányi János (1763–1845)	12
<i>Téli esti dal</i> – Fazekas Mihály (1766–1828)	13
<i>A merényhez</i> – Csokonai Vitéz Mihály (1773–1805)	15
<i>Osztályrészem</i> – Berzsenyi Dániel (1776–1836)	18
<i>Huszt se</i> – Kölcsey Ferenc (1790–1838)	19
<i>Vanitatum vanitas</i> – Kölcsey Ferenc (1790–1838)	20
<i>A vekengőhöz</i> – Vörösmarty Mihály (1800–1855)	22
<i>Epilógus</i> – Arany János (1817–1882)	24
<i>Február végén</i> – Petőfi Sándor (1823–1849)	27
<i>Húsz év múlva</i> – Vajda János (1827–1897)	28
<i>Írni, írni, írni</i> – Ady Endre (1877–1919)	29
<i>Testamentum</i> – Juhász Gyula (1883–1937)	31
<i>Zsoltár felnőtthangra</i> – Babits Mihály (1883–1941)	32
<i>Jónás második imája</i> – Babits Mihály (1883–1941)	34
<i>Rontott, együgyű dal</i> – Kosztolányi Dezső (1885–1936)	35
<i>Előszó</i> – Karinthy Frigyes (1887–1938)	37
<i>A legújabb kor falára</i> – Áprily Lajos (1887–1967)	41
<i>Mennyből az angyal</i> – Márai Sándor (1900–1989)	42
<i>Majd</i> – Szabó Lőrinc (1900–1957)	43

<i>Álarc nélkül</i> – Illyés Gyula (1902–1983)	44
<i>Egy mondat a hazugságról</i> – Illyés Gyula (1902–1983)	45
<i>Variánsok</i> – József Attila (1905–1937)	54
<i>Születésnapomra</i> – József Attila (1905–1937)	55
<i>Nagycsütörtök</i> – Dsida Jenő (1907–1938)	57
<i>Tetovált óda</i> – Radnóti Miklós (1909–1944)	58
<i>Valse triste</i> – Weöres Sándor (1913–1989)	60
<i>Új évezred után</i> – Jékely Zoltán (1913–1989)	62
<i>Égi vadak, erdei madarak</i> – Csanádi Imre (1920–1991)	63
<i>Négysoros</i> – Pilinszky János (1921–1981)	65
<i>Mesterségemhez</i> – Nemes Nagy Ágnes (1922–1991)	66
<i>Delfinológia</i> – Kormos István (1923–1977)	68
<i>Adjon az Isten</i> – Nagy László (1925–1978)	69
<i>Ének hazámról</i> – Juhász Ferenc (1928)	70
<i>Valaki jár a fák helyén</i> – Kányádi Sándor (1929)	72
<i>Tárlat</i> – Csoóri Sándor (1930)	73
<i>Miért</i> – Szilágyi Domokos (1938–1976)	76
<i>Arccal a földnek</i> – Bella István (1940–2006)	77
<i>Elmúlt a jövőnk</i> – Nagy Gáspár (1949–2007)	78

9371/0#

Egyenrangú költői műfaj-e a parafrázis? Az irodalomtudósok véleménye megoszlik a kérdésben, a poéták azonban időről időre nekiveselkednek a kreatív átigazítás kalandjának. A parafrázis lehet tiszteletlen, de lehet hommage is. Csontos János az utóbbi felé hajlik, de a feleselés sem idegen tőle. Negyvenöt évesen negyvenöt versparafrázist gyűjtött kötetbe, hódolatként a magyar költészet sok évszázados teljesítményének. A parafrazeáló kedv a virágénekektől a kortársakig, a létfilozófiától a politikai aktualításokig ível. Tarkabarka, akár az anyag, amiből kiindul. Teremtő nyugtalanság. Para.

A szerző eddig megjelent verseskötetei:

Menekült iratok (1991)

Szabadulási mutató (1991)

Határfolyam (1994)

Szonettregény (1997)

Szajnaparti szonettek (magyar-francia, 1997)

XL (össz. versek, 2002)

Haiku-naptár (bolgár, 2002)

1490 Ft

Csontos János PARA